

บทนำ

ภายในกรอบหน้าต่างที่มีแสงเทียนส่องสว่างปรากฏเค้าโครงร่าง
วูบไหว เสียงหัวเราะอันพิสดารพันลึกลับดังขึ้นท่ามกลางความสงบเยียบยาม
วิกาล ทั้งสบอารมณ์และแฝงไว้ด้วยความเหิมเกริม

ข้างเชิงเทียนบนโต๊ะยาว ฟูกันที่ดูดัดจริตน้ำหมึกสีแดงเต็มเปี่ยมจรดลาก
ขีดสุดท้ายงดงามหมดจดลงกลางรายชื่อยาวเหยียดบนหน้ากระดาษที่เต็ม
ไปด้วยเครื่องหมายวงกลมสีแดง

"ดีเยี่ยม สำเร็จไปอีกหนึ่งราย" มุมปากกระดกสูง ขณะพินิจดูผล
การศึกษอันยอดเยี่ยมที่ถูกบันทึกไว้บนหน้ากระดาษ ให้อย่างไรก็ไม่อาจปิดบัง
ความฮึกเหิมล่ำพองในชั่วขณะได้

อาศัยผลการศึกษานี้ ขอเพียงประสงค์สถานการณืไปได้อีกสามเดือน
ก็จะไปยืนอยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีวันพ่ายแพ้แน่นอน!

ฮ่าๆๆๆ เมื่อถึงยามนั้น ใครบางคนจะต้องเตรียมยกย่องนางเป็น

ท่านยายน้อยแล้ว!

เพิ่งจะหัวเราะลั่นอย่างสบายอารมณ์ได้ไม่ทันไร เด็กกำพร้าผู้ซื่อสัตย์
ที่คอยปรนนิบัติอยู่ด้านข้างก็ล้วงเอากระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ
ก่อนจะวางลงด้วยท่าทีกล้า ๆ กลัว ๆ

เสียงหัวเราะขาดห้วงไปฉับพลัน

"นี่อะไร" ผู้เป็นนายจ้องเขม็งไปที่กระดาษด้วยสีหน้าราวกับเห็นภูตผี
ไม่จำเป็นต้องรอคำตอบ ในใจก็กระจ่างแจ้งดี

รายนามคู่คู่ตัว!

"นี่เป็นกำหนดการล่าสุดของเดือนนี้ ข้าได้มาตอนไปสวดมนต์ที่บ้าน
แม่ นางหงในวันนี้ขอรับ" เพื่อช่วยเหลือผู้เป็นนายเอานะคู่ต่อสู้ เด็กกำพร้า
เช่นเขาก็ได้แต่ทุ่มเททศกัณฐ์สุดกำลัง

มือขยำกระดาษที่เขียนรายชื่อหญิงสาวสิบกว่าคนแน่น เรียกว่าซึ่ง
แฝงความหาญกล้าอยู่บางส่วนขมวดมุ่น

แปลกจริง เจ้าหมอนั้นไม่รู้จักเห็นดจักเห็นน้อยเลยหรือไรนะ

หนึ่งปีที่ผ่านมา จำนวนครั้งที่เขาเข้าพิธีคู่ตัวมากจนถึงขั้นไร้ศีลธรรม
จรรยาแล้ว หรือว่าเขาตั้งใจจะเอาวัดเอาเปรียบหญิงสาววัยออกเรือนทั่ว
นครหลินอันกันนะ!

"ดูท่าคุณชายใหญ่นะเอาจริงนะขอรับ"

เมื่อเห็นผู้เป็นนายกัดฟันกรอด เด็กกำพร้าก็พลอยกระวนกระวายใจ
ไปด้วย

"เฮอะ ข้าก็จะลงมือโดยไม่ไว้หน้าเช่นกัน"

จะประลองความตั้งใจจริงก็เอาสิ! นางยื่นมือออกไปอย่างไม่ยอมแพ้

เมิ่งวออัน

พลางออกคำสั่งว่า

"ไต่วจื่อ หยิบกระดาษแผ่นใหม่มาซิ"

นางสูตี้ก็นำสองปีกว่าแล้ว จะไม่ยอมล้มไม่เป็นท่าในช่วงโค้งสุดท้าย
นี่เป็นอันขาด

กระดาษเปล่าถูกวางลงอย่างรวดเร็วทันใจ

"ท่านจะทำอะไรขอรับ"

"ร่างแผนการสู้รบใหม่!"

7

สตรีอย่างไหนถึงจะเรียกว่างดงาม
ย่อมต้องเป็นอย่างหญิงสาวผู้อยู่ตรงหน้าเป็นแน่!
นัยน์ตาสุกใส ฟันขาววับ ดวงหน้าผ่องพิสุทธ์ดังหยกแกะสลัก ท่วงท่า
งดงามมีเสน่ห์ ทรวดทรงอรชรอ่อนแอ้น

ไข่ว่าเขาจะไม่เคยพบเห็นสตรีงามเพริศพริ้งมาก่อน อย่างน้อยในสกุล
ของเขาก็มิให้เห็นเด่นชัดอยู่หลายนาง ทว่าโฉมสะคราญผู้มีลักยิ้มเจิดจัน
ดวงตาระจ่างใสจับตาเช่นนี้ ย่อมเป็นนารีงามเลิศในโลกหล้าที่บุรุษทั่ว
แดนดินยากจะต้านทานเป็นแน่แท้

แม้มองจากที่ไกลๆ ก็ยังทำให้เขาอดตะลึงงันมิได้

รูปโฉมงดงามจริงๆ ...คิกๆ

โอ้โฮ้ย ไม่ได้สิ!

ชีเสี่ยวเว่ยยกพัดจีบขึ้นเคาะหัวสมองที่ยังคงคิดเรื่อยเปื่อยก่อนจะรีบ

ดิ่งสติกลับมา ยามนี้ไม่ใช่เวลามามัวชื่นชมโฉมงาม เขายังมีเรื่องสำคัญต้อง
กระทำ

เมื่อระงับสีหน้าท่าทางแล้ว เขาก็สะบัดพัดจีบให้คลี่ออกด้วยท่าทาง
คล่องแคล่วจนเกิดเสียงพริบคราหนึ่ง ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อข้างหนึ่งโพลง
ไว้เบื้องหลัง ริมฝีปากตะแแต่มรอยยิ้มที่แลดูเป็นมิตรที่สุด กวาดสายตาไป
ยังฝูงชนที่เดินขวักไขว่ จากนั้นก็ก้าวเท้าออกไปด้วยท่วงท่างามสง่า บุคลิก
ลักษณะผึ่งผาย ตรงเข้าไปหาสาวงาม... เอ้อ ไม่ใช่สิ เข้าไปหาเป้าหมาย
ต่างหาก

ก่อนหน้านี้เขาได้สืบจนล่วงรู้ว่าทุกๆ วันที่หนึ่งและสิบห้าของเดือน
ทิวชวีหย่า น้องสาวคนสุดท้องของสกุลทิวจะมาอธิษฐานขอพรที่อาราม
แห่งนี้ วันนี้จึงเป็นโอกาสอันดีของเขา เขาจะต้องทำสำเร็จแน่นอน

เพิ่งเดินผ่านฝูงชนไปได้ไม่ทันไร ทันใดนั้นพลันเกิดเหตุซุลมุนวุ่นวาย
ท่างออกไป ผู้คนบนท้องถนนต่างพากันวิ่งเตลิดอุตุลตุ

"ว้าย!" เสียงอุทานด้วยความตื่นตกใจดังขึ้น แล้วจู่ๆ ม้าตัวเมียคลุ้มคลั่ง
ตัวหนึ่งก็โผล่มาอย่างกะทันหัน ช้ำร้ายยังวิ่งตะบึงมาทางหญิงงามผู้นั้นอีก
ด้วย

เขาแทบจะไม่มีเวลาใคร่ครวญให้ถี่ถ้วน จึงรีบปราดเข้าไปโดยไม่คำนึง
ถึงจารีตที่ว่าชายหญิงไม่ควรถูกเนื้อต้องตัวต่อหน้าธารกำนัล และก่อนที่
โฉมงามจะถูกเหยียบย่ำอย่างโหดร้ายทารุณ เขาก็คว้ามือบางของนางไว้แล้ว
ดิ่งให้หลบหลีกจากการถูกชนได้อย่างหวุดหวิด พิทักษ์บุปผาเป็นผลสำเร็จ

"อา น่าหวาดเสียวจริงๆ" วาจารย์ไม่ทันกล่าวจบ จู่ๆ แม้ม้าคลุ้มคลั่ง
พลันเลี้ยววกกลับมา ก่อนจะวิ่งห้อมมาทางคนทั้งคู่อีกครั้ง "ฮือ..."

"คุณชาย ระวัง!" สวน้อยแสนงามร้องอย่างตื่นตระหนก
เขาคว่าตัวหญิงงามหลบหลีกอย่างรวดเร็ว ทว่าครานี้... โอ๊ย! เจ็บ
แม้มาที่นทีสมควรตายตัวนี้ข้างอารมณ์ร้ายจริงแท้!
ข้าไปเพียงก้าวเดียวเท่านั้น สะโพกแสนล้ำค่าของเขาก็ถูกเตะเข้า
อย่างจัง!

เจ็บชะมัด!

"คุณชาย ท่าน...ไม่เป็นไรใช่ไหม" สวงามสองแก้มแดงระเรื่อขณะดึง
มือบางคืนมา

"ไม่...เป็นไร..." ก็แปลกแล้ว! เจ็บจนเขานึกอยากชกคน!

"แต่ดูเหมือนน้ำตาท่านจะไหล..."

"อย่าง...อย่างนั้นหรือ" แม้จะเจ็บจนน้ำตาเล็ด กระนั้นเขาก็ยังคงฝืน
รักษารอยยิ้มงามส่งต่อหน้าหญิงงาม "คงเป็นเพราะเมื่อครู่..."

"ว้าย!" สวน้อยแสนงามหวีดร้องอีกครา ขณะถูกชนจนร่างชนเซ
ล้มลงในอ้อมอกของเขา ก่อนที่เงาร่างหนึ่งจะหนีหายไปจากข้างกายคนทั้ง
สอง "ถุงผ้าปักของข้า..."

ซี! เจ้าหัวขโมยคนใดมาทำเสียเรื่องกันนะ คิดจะแก้งเขาให้ตาย
หรือไร

เขาฝืนทนความเจ็บปวดที่แผ่มาจากบั้นท้าย แสดงฝีมือเก่งกาจสุด
กำลัง กัดฟันไล่ตามเจ้านักล้วงใจกล้าที่รื้อานทำให้สตรีคนงามเสียขวัญ
สำแดงท่วงท่าตามแบบฉบับวีรบุรุษพิทักษ์โฉมงาม แย่งเอาถุงผ้าที่ถูกฉกไป
คืนมาได้สำเร็จ

"ขอบ...ขอบคุณคุณชายมาก..." โฉมงามยังคงขวัญหนีดีฝ่อไม่หาย

มือสั้นน้อยๆ ขณะรับถุงผ้าปักที่เขาเสี่ยงตายชิงคืนมาให้

"ไม่เป็นไร เป็นเรื่องสมควรแล้ว" แม้บั้นท้ายจะยังเจ็บปวดไม่คลาย เขาก็ยังคงรักษารอยยิ้มชวนให้ผู้คนหลงใหลบนใบหน้าไว้อย่างแข็งขัน "เจ้าหัวขโมยสมควรตายที่ทำให้แม่มางหลิวตื่นตกใจถึงเพียงนี้ ข้าไม่ได้ต่อเติมมันอย่างสาสม นับว่าปราณีมันมากแล้ว"

"คุณชายรู้จักข้าหรือ" หลิวซวีหย่าเบิกตากลมโต ทั้งเขินอายระคนประหลาดใจ

"เอ่อ แน่แน่นอนว่า..." แน่แน่นอนว่าต้องปฏิเสธจนถึงที่สุด "ไม่รู้จัก!"

"แต่ไหนคุณชายจึงทราบข้าแซ่หลิว"

"เอ๋? เมื่อครู่ข้าได้เรียกท่านว่าแม่มางหลิวหรือ" ถึงแม้จะเรียก แต่ให้อย่างไรก็ต้องปฏิเสธจนถึงที่สุด "คงไม่หรอก แม่มางคงฟังผิดไปแล้ว ฮ่าๆ" เขาอาศัยเสียงหัวเราะเสนาะหุ่มาหลบเกลื่อน

ครั้นเห็นเขาหัวเราะ หลิวซวีหย่าก็หัวเราะร่วนตามออกมาสองที ก่อนจะกล่าวอย่างไร้เดียงสาวว่า "จริงสิ ข้ามักฟังวาจาผู้อื่นผิดอยู่เรื่อย พี่ชายของข้ายังล้อว่าข้าโง่เขลาอยู่บ่อยๆ"

แม้คุณชายตรงหน้าจะได้มีรูปร่างสูงใหญ่ดั่งเช่นบุรุษทั่วไป กระนั้นก็รูปงามสะอาดสะอ้ง ท่วงท่าสง่าผ่าเผย กอปรกับเขาได้ช่วยชีวิตนางไว้ ย่อมถือว่าเป็นสุภาพบุรุษ นางเชื่อว่าเขาคงไม่หลอกลวงนาง

"นั่นคงเป็นเพราะหลิวซวีเฟิง พี่ชายของท่านหลักแหลมเกินใคร หลายปีก่อนยังถึงขนาดสอดติดได้เป็นจอหงวน!"

"คุณชายรู้จักพี่ชายของข้าหรือ"

"แน่นอนว่า...ไม่รู้จัก!"

"เช่นนั้นคุณชายทราบได้อย่างไรว่าพี่ชายของข้าคือหลิวซวีเฟิง" ปกติ นางไม่มีใครได้ออกจากบ้าน ข้ายังไม่มีมิตรสหายที่ไหน น้อยคนนักจะรู้ว่า หลิวซวีเฟิงผู้เป็นจื่อหงวนเมื่อหลายสมัยก่อนมีนางเป็นน้องสาว

"อะไรนะ พี่ชายของท่านคือหลิวซวีเฟิงหรือ" เขาแสสร้งทำหน้าที่ ประหลาดใจ ทำตาโตกล่าววาจาข้างๆ คุๆ ดีหน้าซื่อกล่าวว่า "หากท่าน ไม่บอกข้าก็คงไม่รู้ ข้าเลื่อมใสมานาน!"

สาวงามเอียงคอ ตรัสตรองอย่างตั้งใจ รู้สึกว่าบทสนทนาของนางกับ เขาแปลกพิกลอยู่หลายส่วน ทว่าให้อย่างไรก็นึกหามูลเหตุมิได้ จึงได้แต่ พิมพ์พ่าวว่า "เช่นนั้น...ข้าอาจฟังผิดไปเองกระมัง"

"ไม่ผิดแน่ ย่อมเป็นท่านฟังผิดไปเอง" เขากล่าวเออออ ในใจอด ทอดถอนด้วยความเสียดายมิได้

เฮ้อ สาวน้อยงามน่ารักถึงเพียงนี้ คิดไม่ถึงว่าจะป็นสาวน้อยโง่งม มีความคิดไร้เดียงสาถึงนัก น่าเสียดายแท้ๆ ทว่าหากกล่าวอีกที เขาเอง ก็ได้กำไรอย่างไม่นึกฝันจริงๆ ต่อจากนี้เขาก็เบาใจขึ้นมากแล้ว

"ไม่ทราบว่าคุณชายมีนามว่าอะไรหรือ" หลิวซวีเฟิงยรวรรวมความกล้า ถามขึ้น รู้สึกซึ่งในน้ำใจที่เขาไล่ตามเอาถุงผ้าปักมาคืนให้นางอย่างกล้าหาญ เมื่อกลับไปถึงบ้านนางจะต้องเล่าให้พี่ชายฟัง ขอให้พี่ชายตอบแทนเขาเพื่อ เป็นการขอบคุณ

"ข้าแซ่ซี" ถ้า เกิดปากไวกว่าหัวไปชั่วขณะ เขาควรจะบอกว่า 'ฉี' จึงจะถูก!

"ซี..." นางชะงักไปชั่วครู่ก่อนดวงตาคจะลุกวาว ร้องขึ้นด้วยน้ำเสียง แผงรอยตื่นเต็นว่า "เป็นสามพี่น้องสกุลซีที่เคยสร้างคุณูปการจนได้รับเกียรติ

ใหญ่หลวงจากฝ่าบาทอย่างนั้นหรือ!"

"เรื่องนั้น..." คิดจะปฏิเสธแต่ในใจกลับรู้สึกผิด ควรจะคิดได้แต่แรกว่า ในนครหลินอัน หากกล่าวถึงสกุลซี ผู้คนจะนึกไปถึงครอบครัวเดียวเท่านั้น นั่นคือครอบครัวของเขาไม่ผิดแน่ ยิ่งเมื่อกล่าวถึงบรรดาพี่ชายของเขา เขาจะรู้สึกภาคภูมิใจยิ่งกว่าใครๆ จนมีอาจหลุดคำว่า 'ไม่' ออกไป

"คุณชายคือ..." นางพินิจพิเคราะห์รูปลักษณะของเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ ก่อนจะคาดเดาออกมาด้วยท่าทีกระตือรือร้นว่า "คุณชายสามสกุลซี ซีเว่ยเสี่ยวหรือ"

ชื่อเสียงของสกุลซีเลื่องลือระบือไกล ในนครหลินอันหาผู้ใดไม่รู้จัก หาผู้ใดไม่เคยได้ยิน นางเคยได้ยินคนเขาเล่าลือกันว่าคุณชายสามสกุลซี รูปงามเลิศล้ำเกินใคร ดูเหมือนคุณชายผู้อยู่ตรงหน้าทำให้ความรู้สึกคล้ายคลึงอยู่หลายส่วน นางจะโชคดีถึงขนาดได้พบพานด้วยตาตนเองจริงๆ หรือ

"เอ่อ...ไม่ใช่" พี่สามหน้าตาหล่อเหลากว่าเขามากนัก หน้าจ้ำรูปร่างยังสูงกว่าเขามากอีกด้วย

"เช่นนั้นเป็นคุณชายรองสกุลซี ซีเว่ยหยวนหรือ" นางยังไม่ละความพยายาม

"ไม่ใช่" พี่รองชื่อเสียงโด่งดังคับฟ้า แทบไม่มีผู้ใดในนครไม่รู้จักเขา ทว่าสาวน้อยนางนี้กลับไม่เคยพบเห็นหน้าตาที่แท้จริงของพี่รอง นับว่าแปลกแท้ๆ

"ไม่ใช่สิ" หลิวชวีหย่าเอียงคอ ยังคงพิมพ์ว่า "นั่นสินะ เท่าที่จำได้ สามีของพี่ฉิวหนวนดูเหมือนจะมีได้หน้าตาเช่นนี้"

ได้ยินว่าคุณชายรองสกุลซีรูปร่างสูงใหญ่ หัวหาญบึกบึน ทว่า

คุณชายซีผู้อยู่ตรงหน้าดูจะสำอางและสุขภาพอยู่บ้าง

"ฉิวหน่วน?" ครานี้เป็นเขาประหลาดใจบ้าง "ท่านรู้จักพี่สะใภ้รองของข้าหรือ"

นางพยักหน้า "ข้ารู้จักนางตั้งแต่เล็กแล้ว เมื่อก่อนนางมาซื้อกระดาษกับพู่กันที่ร้านของครอบครัวข้าเสมอ แล้วยังเลี้ยงน้ำและขนมเปียะทอดข้าอีกด้วย อ้า! ท่านคือคุณชายใหญ่สกุลซี ซีเว่ยเจิงใช่หรือไม่"

นางกล่าวได้ครึ่งประโยค แล้วจู่ๆ ก็หวนกลับไปคาดเดาต่อ

"ท่านคิดว่าข้าเหมือนไหมเล่า" เขาและพี่ใหญ่อายุห่างกันอย่างน้อยๆ สิบห้าปี ไม่คิดว่ายามนี้เขาดูมีอายุเท่าพี่ใหญ่ของเขาที่ตรงไหน

"ข้าเองก็ไม่ทราบ ข้าไม่เคยพบซีเว่ยเจิงมาก่อน ท่านมิใช่เขาหรือ"

"ย่อม...ไม่...ใช่...แน่!"

"ไม่ใช่?" แปลกจริง นางเคยได้ยินว่าสกุลซีมีพี่ชายน้องชายรวมสามคนนี่นา "เช่นนั้นท่านคือ..."

"ข้าเป็นใครหาสำคัญไม่!"

ซีเสี่ยวเว่ยแสดงชัดว่าความอดทนได้มาถึงขีดสุด จึงกล่าวเสียงดังชัด จังหวะนางขึ้นมาทันที

สาวงามสกุลหลิวผู้นี้กล่าวว้าวากไปวนมาดีแท้ พาให้เขาปวดเศียรเวียนเกล้าไปหมด เกือบจะหลงทางไปกับนางจนพานลืมเรื่องสำคัญไปเสียสิ้น

"พูดถึงซีเว่ยเจิง ท่านรู้หรือไม่ว่าภรรยาของเขาคือใคร" เขาริบดึงกลับสู่หัวข้อหลัก ไข่แล้ว นี่ถึงจะเป็นจุดประสงค์แท้จริงที่เขาตั้งใจมาพบหลิวชวีหย่าโดยบังเอิญ